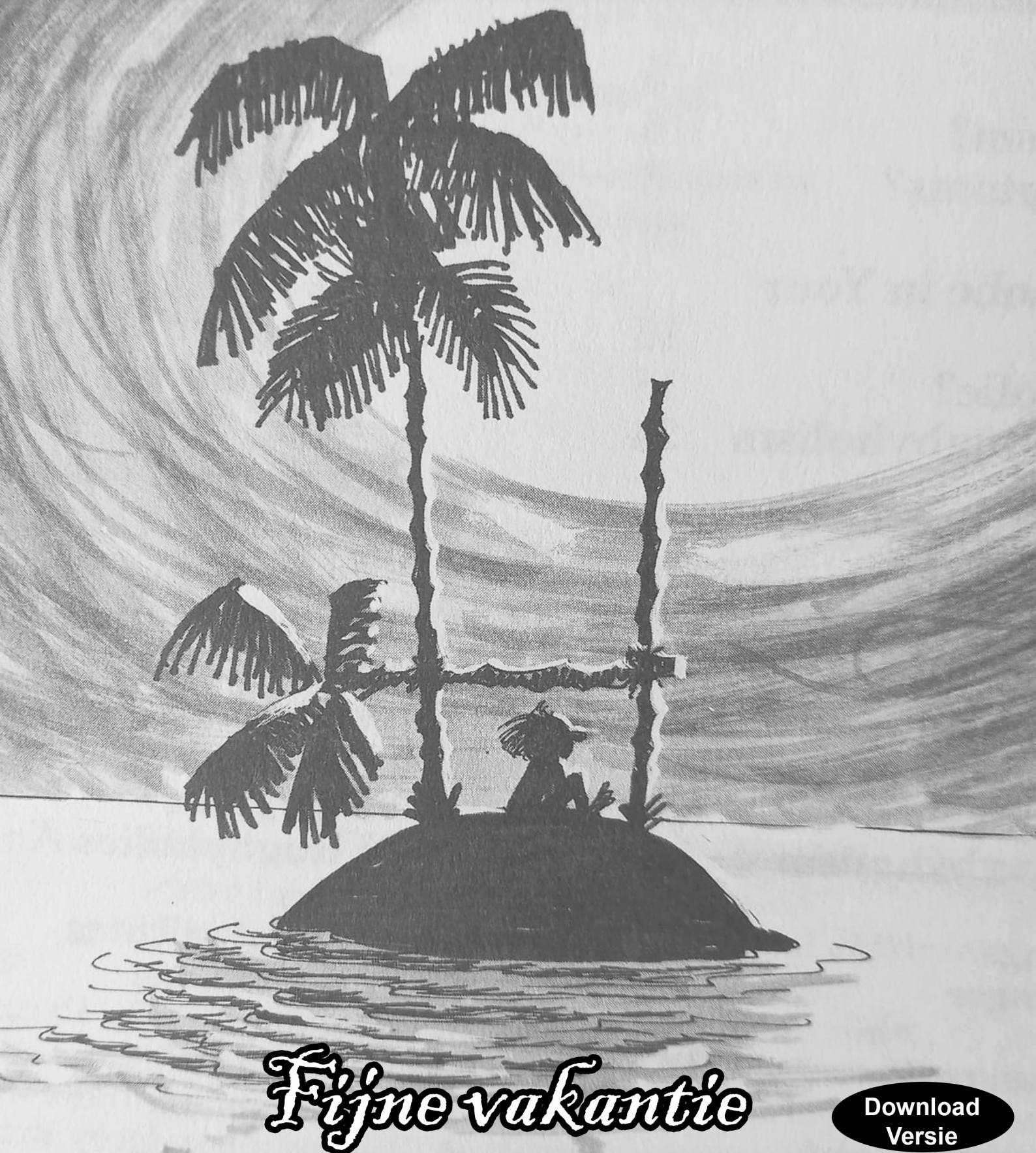

Jaargang 4, nummer 15, juni 2024

Bier, Bloed & Modder

een rugbyfanzine

Fijne vakantie

Download
Versie

*'Als ik rugbypalen zie
weet ik dat er beschaving
in de buurt is. Al is het
maar een dun laagje.'*

*** VAKATURE *** VAKATURE ***

Voor het bijhouden van onze website zijn wij op zoek naar een enthousiaste man/vrouw/het die mee wil werken aan het verspreiden en het in standhouden van de rugbywaarden waar wij in geloven.

Wat wij vragen:

- * Ervaring met Wordpress
- * Een uurtje tijd per maand
- * Affiniteit met rugby

Wat wij bieden:

- * Je eigen werkplek, thuis
- * Eeuwige roem
- * Jaarlijkse redactie BBQ (mag bij jou thuis zijn)
- * Een vervelende man die je achter je reet aanzit om die paar veranderingen die hij noodzakelijk vindt, maar waarvan jij weet dat ze ook morgen kunnen, zo snel mogelijk uit te voeren.

Lijkt jou dat wat, aarzel dan niet en stuur vandaag nog jouw CV (of iets wat daar op lijkt) naar bbmfanzine@gmail.com.

Bier, Bloed & Modder wordt gemaakt door Redaktiekolleetief 'The Odd-Balls': Doedelzak, Goof, Hopeloos, Jan-Julius Bokkepoot, Kap'tein Aardbei, Paper Cut en Sjaanèdt.

Medewerkers aan dit nummer: Thierry Bayle, EdB, Luc Berkelaer, Damiaan Bijl, Roland Custers, Roel van der Donk, Roland van Duijn, Leven de Groote, Willem de Jong, Jurgen Jongeneelen, Peter van Kesteren, Koen en Etienne, Danny Lagendijk, Hans Marcusse en Ad Wagenmakers.

Voorkant: Gren

Op onze Facebookpagina vind je alle foto's uit dit nummer, groter en de meeste in kleur:
<https://www.facebook.com/The-Odd-Balls>

Redactieadres: BBMfanzine@gmail.com

Website: www.bierbloedenmodder.nl

Postadres: P/a Bernhardstraat 46, 3248 AD Melissant

Abonnement vanaf € 12,- voor vier nummers. Kijk op onze website, ook voor staffelabonnementen.

Abonnement buitenland € 17,50 voor vier nummers.

RC The Big Stones, opgericht 1980

"Rood met zwarte kleuren, en niks kan ons gebeuren.

The Big Stones Vijf staan altijd bovenaan,

The Big Stones Vijf zal nooit verloren gaan.

Juichende supporters, alleen voor Big Stones Vijf!"

Het lied is ontstaan ergens in de Tweede Helft van de jaren '80 in de twintigste eeuw. Voor de betrokkenen is dat al zo lang geleden dat ze zich niet precies kunnen herinneren hoe dat gegaan is. De meest plausibele verklaring is dat het bedacht is tijdens een van de toen nog befaamde Derde Helften, waarbij de bezoekende club hun eigen clublied zong. Wij vermoeden dat dat RC Dwingeloo of RC Groningen geweest moet zijn. RC Dwingeloo heeft een prachtig clublied geschreven door Karel Dinkla op de tekst van "Het dorp" van Wim Sonneveld en RC Groningen zingt altijd het Gronings volkslied "Grönnens Laid".

Kennelijk waren enkele Big Stones daar zo van onder de indruk dat zij ter plekke aan de slag gingen met een eigen lied. In die periode hadden we een paar zeer creatieve en muzikale geesten in de club, die daar de lol wel van inzagen, de Brands Brothers, waarvan de oudste, Jan, helaas veel te vroeg is overleden. Zijn jongere broer, Marck beweert dat Ad Wagenmakers ook een grote inbreng heeft gehad. Dat moet dan een goede Derde Helft geweest zijn, want daar heeft Ad geen actieve herinnering meer aan. Uiteraard waren de Big Stones niet zo muzikaal als de hiervoor genoemden en het zal ongetwijfeld een melig gebeuren geweest zijn, maar uiteindelijk is het een lied geworden, dat nog steeds uit volle borst en vol trots door alle leden gezongen wordt tijdens de Derde Helft.

Over Big Stones Vijf in de tekst zijn verschillende verklaringen. Bij de oprichting wilde het bestuur The Big Stones inschrijven als The Big Stones V. Helaas kon alleen het enige team, Eerste Team, worden aangemeld voor de competitie. In het clublied wordt echter nog altijd gezongen over het Vijfde Team. Naast het gegeven dat Big Stones 5 wel lekker klinkt, zit er ook nog een andere verklaring onder: Het Eerste Team is op tour, het Tweede Team speelt uit of thuis, maar in ieder geval niet op de plek waar wij zijn, het Derde Team was te laat, het Vierde Team geschorst en daarom zijn wij er... Big Stones 5!

locaties vindt men vooral aan de rand van het centrum. Het verhaal gaat dat er op de Haagdijk nog steeds caféhouders zijn bij wie het zweet uitbreekt als ze aan die novemberavond in 2016 denken.

De rugbytechnische inhoud mag op dit soort avonden achterwege blijven. Je tactiek analyseren of je looplijnen aanscherpen doe je maar op de training. Dit is het moment voor oorkondes, Sinterklaas verkiezingen, oeuvreawards, oraties en gezang. Dit laatste valt overigens niet altijd in goede aarde, op de meest recente bezinningsavond werd BRC3 vriendelijk verzocht de zoektocht naar zielenheil elders voort te zetten na een ietwat schunnige zanguitvoering. Jammer voor de eigenaar van het kleine barretje, die zag een maandomzet aan dorstige kerels weer door zijn krap opgezette voordeur vertrekken.

Het hoeft niet diep in de nacht te zijn wanneer de groep zich langzaam opdeelt. De jongeren vertrekken

naar de Havermarkt om te vieren dat de verlichting is bereikt, de oudgedienden naar de Bommel of de pizzatent. Niet zelden is dit het moment dat leden van andere teams zich dan aansluiten bij de verlost. Zij merken dan vaak op dat het ontstaan van de teamgeest vaak samen gaat met het verlies van spraakvermogen en evenwicht. De groepsapp is op zaterdagochtend dan ook een vermakelijk tafereel.

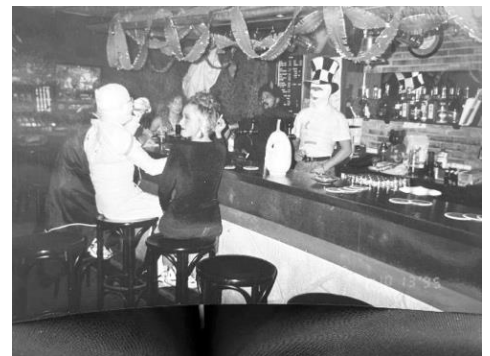
En dan is het weer zondag. Niet iedereen is hersteld van de fysieke aanslag die de bezinningsavond heeft gehad, maar er mag wel weer gerugbyd worden. En dan mogen we laten zien dat Zoetemelk gelijk had, rugby win je in de kroeg.

Koen en Etienne

DE WALLABY'S-INN

'My drinking team has a rugby problem', luidt een geveugelde uitdrukking over de innige relatie tussen alcohol en rugby(ers). In veel rugbyclubhuizen vloeien uiteenlopende gegiste en gedistilleerde lekkernijen dan ook rijkelijk. Daarnaast heeft elke rugbyclub wel een lokale stamkroeg, en meestal zelfs een aantal van dergelijke 'preferred suppliers' op het gebied van bedwelming en gezelligheid. De Heren van de Venlose rugbyclub The Wallaby's gingen echter nog een stap verder: ze bestierden een tijd lang hun eigen kroeg. Bier, Bloed & Modder nam plaats op een terras midden in Venlo, recht voor het pand waarin het avontuur begin jaren '80 begon en werd getrakteerd op een kleurrijk stukje Wallaby's-historie door club-iconen Roland Custers, Jorgen Jongeneelen en Danny Lagendijk. Dit is het verhaal van The Wallaby's Inn.

We schrijven begin jaren '80. The Wallaby's was nog maar een piepjonge rugbyclub. Opgericht in 1979, was de 'eerste generatie' Wallaby's een bij elkaar geraapt zootje rauwdouwers. Een eigen clubhuis hadden ze niet. Noodgedwongen zochten de Venlonaren daarom hun toevlucht in plaatselijke kroegen, want na de rugby moest er natuurlijk wel gedronken worden. Eén van die kroegen was de *Rainbow* in de Keizerstraat. Destijds een beruchte plek in Venlo: het was er verre van veilig, criminaliteit vierde hoogtij. Dat weerhield de Wallaby's echter allerm minst om er hun kamp op te slaan. Niet veel later ging de *Rainbow* echter failliet, wat op zichzelf opmerkelijk is, met een rugbyclub als stamgast.

In plaats van een nieuwe stamkroeg te zoeken en daar op de oude voet verder te feesten, lieten de heren

rugbyers zich de kaas niet van het brood eten. Of beter gezegd: het schuim van het bier drinken. Integendeel, ze namen de failliete kroeg in de Keizerstraat over en maakten een doorstart. De 'Wallaby's Inn' was geboren. De Inn was op donderdag tot en met zaterdag geopend. De bar bemanden de Wallaby's zelf. Aanvankelijk werden de platen nog gedraaid door een buitenstaander, maar toen die vertrok, nam het (toentertijd) enige Wallaby's-jeugdlid Danny Lagendijk plaats achter de draaitafels. Waarop hij overigens na sluitingstijd ook vaak sliep. En zodoende soms letterlijk het hele weekend de deur van de Wallaby's Inn niet uit kwam. De deal met de verhuurder was dat de hoogte van de huur afhankelijk was van de omzet. Hoe meer omzet, hoe hoger de huur.

Zodoende passeerden er heel wat 'zwarte vaten' de toonbank, die nimmer in een boekhouding terecht zouden komen. De verhuurder liet het oogluikend toe; hij was al lang blij dat iemand in die ongere Keizerstraat een café van hem wilde huren.

Uit het clubblad van Roosendaal Commando's Combinatie Rugby Club, Februari 1982

Bij de start van de Wallaby's Inn lag het pand er verromfaait bij. Onderhoud was, op z'n zachtst gezegd, achterstallig. Met het geld dat de Inn in het laatje bracht, konden de Wallaby's de boel stukje bij beetje opknappen en verfraaien. Uiteraard deden de mannen die klussen zelf. Het kwam voor dat jeugdlid en latere huis-dj Danny, buiten medeweten van zijn ouders, een weekje werd ziek gemeld op school om mee te helpen klussen.

De Wallaby-Inn zou een essentiële rol gaan vervullen in het bestaan én het voortbestaan van de jonge rugbyclub. De Wallaby's organiseerden er feesten en andere activiteiten. Elke weekend stond de Wallaby's Inn ramvol. Dikwijls wilde er bij sluitingstijd nog niemand naar huis, maar daar wisten de heren rugbyers een probate oplossing voor: met de brandslang erop was de tent zo leeg. Het succes van de Inn legde The Wallaby's geen windeieren. Terwijl Limburgse rugbyclubs niet zelden worstelden om het hoofd boven water te houden, dreven The Wallaby's comfortabel op hun horeca-dobber in de Venlose binnenstad. Met de inkomsten uit de Wallaby's Inn kon bijvoorbeeld een 'echt' clubhuis worden gebouwd. Ook het 'scholenplan' werd dankzij de Inn gefinancierd: op de vier Venlose middelbare scholen kregen leerlingen 10 weken lang rugbytraining, waarna ze op een slottoernooi hun krachten met elkaar konden meten. Het scholenplan zorgde stevast voor nieuwe leden en leverde een flinke bijdrage aan de tweede generatie rugbyers bij The Wallaby's.

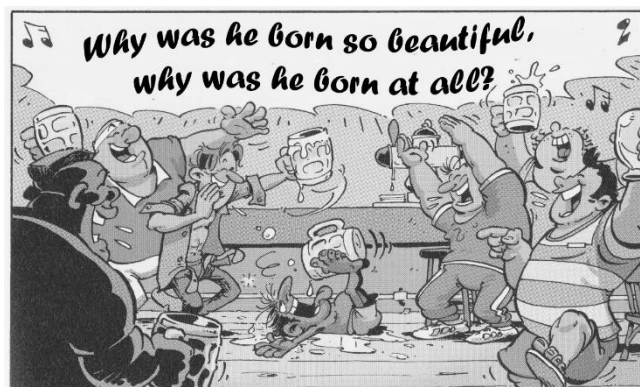

Feestje met Hemelvaart?

De Wallaby's Inn had ook een positief effect op het 'gevaarlijke' imago dat in Venlo kleefde aan de rugbysport en rugbyspelers. In het etablissement kon de plaatselijke bevolking met eigen ogen zien dat de rugbyers eigenlijk een heel gemoedelijk volkje zijn (mits uiteraard het bier rijkelijk bleef stromen). Ook daardoor meldden zich weer geïnteresseerde aspirant-rugbyers bij de club. Niet alleen verrichtte de Wallaby's Inn wonderen voor de financiën en het imago van de Venlose rugbyclub, ook, en misschien wel vooral, werd er tussen de Wallaby's onderling een onverwoestbare onderlinge band gesmeed. Tot op de dag van vandaag zijn de mannen van toen boezemvrienden, die nog steeds elk jaar samen naar een trip naar Spanje maken. Natuurlijk is dat niet alleen te danken aan de illustere café-bar-dancing-bodega in de Keizerstraat, zoals iedere zichzelf respecterende rugbyclub, bakten The Wallaby's ze ook buiten de eigen muren bruin.

RUGBYERS EN BEZINNING

Joep Zoetemelk schreef ooit 'de Tour win je in bed'. Volgens de redactie is er een soortgelijk credo in het rugby, dat luidt: 'rugby win je in de kroeg'. Die laatste is niet geheel letterlijk bedoeld. De Derde Helft is weliswaar een essentieel deel van de rugbyzondag, maar je gaat niet beter rugbyen na een nacht doorhalen in het centrum van Breda. Iets wat de redactie kan beamen. En toch valt er veel te winnen in de kroeg. Voor de jeugdleden en hun ouders gaat dit epistel niet heel herkenbaar zijn, maar voor elke senior rugbyspeler moet het een feest der herkenning worden. Een ode aan de teamavond, de retraite en de bezinningsavond.

Vergeleken met veel andere rugbyers mogen we bij BRC in onze handjes knijpen met vrijdag als trainingsavond. Er is geen betere weekafsluiting dan een klein biertje drinken na de training op de vrijdagavond. Clubs die op donderdag trainen kennen deze luxe niet. Elke week is het weer smullen aan de bar wanneer er sterke verhalen worden georeerd, visies worden besproken en vriendschappen worden gesmeed. Toch wordt het teamgevoel ergens anders gekweekt. Bij Het Vlaggenschip is dat op de bezinningsavond.

Het recept voor zo'n bezinningsavond is eigenlijk vrij eenvoudig. De startlocatie heeft maar één enkele eis: het moet een dusdanige lage standaard hebben dat een dertigtal rugbyers nog welkom is. Breda kent gelukkig genoeg van dit soort etablissementen. De redactie opteert zelf graag voor een 'all you can eat & drink' concept, de ervaring leert dat kleine tapashapjes en rugbymannen niet de beste match zijn. Na plusminus twee uur vindt er een verplaatsing plaats en wordt het pas echt leuk.

Cafés als De Bommel, de Bruine Pij en Bruxelles zijn veel te gangbaar voor dit soort avonden. Het is tenslotte een avond voor bezinning en reflectie, daar hoort een lichte zelfkastijding bij in de vorm van tapijtjes op tafel, doodslaand bier en met nicotine doordrenkte lampenkappen uit de jaren '70 van de vorige eeuw. Deze authentieke

FEUILLETON RC DE BØK ERIN

Aflevering 6: Opkomst en ondergang van een fly-half

Zondag 11.00 uur. De wedstrijd RC De Bøk Erin 1 - RC Raging Bulls 5 staat op het punt van beginnen. RC De Bøk Erin-coach Hendrie Platjes ijsbeert langs de zijlijn. In zijn achterhoofd knisperen de geheimzinnige woorden van die vreemde, nachtelijke bezoeker de dag ervoor: "Misschien wordt het tijd om jezelf een kans te geven, Hendrie..." Dan snijdt het snerpende geluid van een fluit door de ijle ochtendlucht.

De flyhalf van Raging Bulls mikt de kick-off listig tussen tweederijers Putch und Hansi, die in een verbeterde charge voor de bal frontaal tegen elkaar crashen. Het oogt als een botsing tussen twee hijskranen. De bal stuiterd intussen onaangeraakt verder. In een mislukte poging om erop te duiken, boort gebochelde hooker Harm zichzelf head-first in de grasmat. Dan schalt een stem als een perfect gegoten bronzen klok: "MIJN BAL!". Een atletische, Tarzaneske gestalte komt aangesneld. Met machtige passen schiet flyhalf Stefan (spreek uit: Stéphane) op de bal af. De kracht en souplesse van een panter. Het élan van een Elysesse held. Wapperende blonde haren glinsteren als goud in het zonlicht.

Met een magistrale beweging grist Stéphane (schrijf: Stefan) de bal op volle snelheid uit de lucht, tegelijkertijd in één oogopslag zijn backline overziend en in zijn hoofd een briljant aanvalsplan formulerend. Daardoor ontgaat hem echter dat zijn majestueuze sprint lijnrecht afstevent op zijn massieve teamgenoot, prop Rocco.

Niet veel later klinken kort na elkaar:

1. een geluid alsof een atletische, Tarzaneske gestalte op volle snelheid tegen een granieten rotswand knalt
2. een geluid alsof een granieten rotswand verbaasd bromt: "KIP?"

Terwijl Kale Nel van de administratie zich moederlijk ontfermt over de verfromfaaide flyhalf, kijken de spelers van RC De Bøk Erin hun coach vragend aan. *Wat nu?* Platjes werpt een weinig hoopvolle blik op de reservebank: John de Pineut, die pas één keer heeft meegetraind, en dat was 48 jaar geleden; Kreupele Ed, die laatst een sprintduel heeft verloren van iemand die lag te slapen; en Gijs... Gijs, de jeugdige prop die Hendrie altijd zo doet denken aan zichzelf in zijn jonge jaren. Hij herkent het gretige verlangen in de ogen van het joch. Maar het kan niet: hij heeft nu een flyhalf nodig en Gijs is een prop.

Dan echoën die woorden weer in zijn hoofd: *"Misschien wordt het tijd om jezelf een kans te geven, Hendrie..."*

Zo was er de trip naar Calella. Tijdens de busreis heen was uiteraard al in Nederland de biervoorraad voor de hele reis opgedronken, stroomde vlak daarna de wc in de bus over, en begaf vlak na de Belgische grens de turbo van de bus het - tot overmaat van ramp voor de, reeds half overspannen, buschauffeur. Terwijl er gewerkt werd aan een oplossing verspreidden de dorstige Wallaby's zich als een olievlek over de omgeving. Dat kon natuurlijk niet goed gaan. En inderdaad: nadat een lid van de plaatselijke bevolking had kennisgemaakt met de knuisten van een Venlose rugbyer, keerden de Wallaby's in een lange rij te voet terug naar de bus, met de handen in de lucht en gevolgd door een Renault van de Belgische politie, van waaruit een Vlaamse diender de hele rugby-karavaan met zijn dienstrevolver onder schot hield. Het daaropvolgende justitieel onderzoek, om vast te stellen wie er met zijn handjes had gewapperd, leverde niets op; de boosdoener wist zijn bloederige knokkels achter een pak zware shag verborgen te houden.

Helaas voor The Wallaby's, kwam er uiteindelijk een einde aan hun walhalla in de Keizerstraat. Medio jaren '90 moest de club, om financiële en organisatorische redenen, stoppen met de exploitatie. Gelukkig betekende dit echter niet de sluiting van de Wallaby's Inn. Jorgen Jongeneelen, destijds spelend lid van de rugbyclub, nam de kroeg over. Nadat hij (in overleg met de geestelijken van de naastgelegen Dominicaner kerk), wat struikgewas had weggesnoeid en de daartussen liggende junks met de brandslang had weggespoten, kon er zelfs een terras worden geopend. En al was The Wallaby's Inn dan niet langer rechtstreeks eigendom van de rugbyclub, de kroeg bleef nog een jarenlang, als hoofdsponsor en stamkroeg, nauw met The Wallaby's verbonden.

Weer een aantal jaar later verplaatste het café zich naar de Oude Markt - in de volksmond toepasselijk bijgenaamd 'Zoepkoël' (Venloos voor: 'Zuipkuil'), waar de herboren Wallaby's Inn opnieuw in rugby-stijl werd ingericht, onder meer met rugbytekeningen op de wanden. Ook op deze nieuwe locatie aan de 'Zoepkoël' had de Wallaby's Inn echter niet het eeuwige leven. Anno 2024 leeft de Wallaby-Inn nog slechts voort in herinneringen en verhalen. De panden in de Keizerstraat en aan de 'Zoepkoël' staan er nog. Maar verder herinnert niets meer aan de glorie dagen van weleer. Hoewel... het schijnt dat je 's nachts, als je heel stil bent, soms de Wallaby's nog kunt horen zingen.

SPELER PASPOORT

Naam: Roel van der Donk

Leeftijd: 33 Jaar

Club: Op dit moment weer terug bij de oude liefde als speler/ trainer bij RRFC De Bokkerijders (Roermond), voorheen speler Düsseldorf Dragons

Positie: Nr. 8 / Center

TATTOO PASPOORT

Wanneer: 2020

Artiest: Rob van Gesoes Tattoos in Roermond

Ontwerp: Old school rugbybal & hopbellen, door Gesoes ontworpen

Waarom: Inmiddels zijn we 25 tattoos verder, maar toen ik deze tattoo liet zetten moest er nog een betekenis achter zitten. Het moest een combinatie zijn van twee van mijn grootste passies: rugby en bier! Als ik niet op het rugbyveld sta ben ik namelijk meestal te vinden in mijn eigen speciaalbierwinkel, De Biersalon in Melick.

Bijzonder detail: Dit is een van de weinige tattoos die voor mij een betekenis heeft, maar over twee weken komen er twee tattoos bij op mijn knieën die een link hebben naar De Bokkerijders en de Düsseldorf Dragons.

Voor een kleurenfoto kijk op de FB-pagina van The Odd-Balls. Heb jij zelf een bijzondere, rugbygerelateerde tattoo, of ken je iemand die dat heeft? Neem dan contact op met ons via BBMfanzine@gmail.com

is een behoorlijke. De Blue Diamonds speelden op velden waar het vee eerst vanaf moet worden gejaagd en de molshopen platgestampt zoals Jan Scheele vertelt. “Na de wedstrijd moesten de koeienvlaaien soms onder douches worden afgespoeld die letterlijk uit een hok bestond waar emmers water naar beneden worden leeggegooid.” Er moest ver gereisd worden want er waren tegenstanders tot in Luxemburg en het Duitstalige gedeelte van België, Malmédy. Hans Wullems een snelle back, “In Malmédy moest je kiezen tussen bergopwaarts of -afwaarts spelen. Dat clubhuis was zo’n soort Alpenchalet echt heel mooi.” Jan Scheele begon zijn rugbycarrière ooit bij een andere naam uit een ver verleden, DART, het team van de Landbouwschool in Deventer. De boerenzoon uit Zeeuws-Vlaanderen kwam via de Pickwick Players en Blackstone RFC in Kentucky naar Zeeuws-Vlaanderen terug. Hij zou later nog 4 jaar voorzitter van RC Tilburg zijn. Hij speelde ooit nog voor het Vlaamse team een interland onder het motto ‘Zeeuws-Vlaanderen is toch ook Vlaanderen’.

In 1997 gaat de club nog op trip naar Engeland als W.E.T. Het gaat om een klustertrip met spelers van RC Wetteren (De Gnoes), het heropgerichte RC Eeklo en de jongens uit Terneuzen. In het toerboekje vinden we in het Trip Reglement onder art. 6; ‘Na de wedstrijd wordt de speler van de wedstrijd gekozen deze krijgt voor de rest van de dag een pul die nooit leeg zal raken.’ Deelnemers zijn onder andere, ‘De eeuwige maagd’, ‘t Gele Gevaar’, ‘De Stufkikker’, ‘The Drill Instructor’ en lineswoman ‘Titten Isa’. Ook organiseren ze nog een keer een toernooi met onder andere teams uit Wales en Engeland. Een van de scheidsrechters is Luc Berkelaer, die ook nog een blauwe maandag bij de club speelde nadat hij ooit als marinier bij SV Doorn, de voorloper van The Pink Panthers was begonnen. “Ik speelde ook nog een potje met Blue Diamonds mee tegen dat team uit Wales en wees een Engelsman aan als ref. Een Engelse speler die met ons meedeed werd gepakt en wilde wraak. Ik zei, wacht maar die komt zo aan de beurt. Ik pakte die Welshman bij een ruck vijf minuten later, trok zijn shirt over zijn kop, gaf hem een vuistslag en pakte de bal. De Engelsen langs de kant riepen: “You’re the dirtiest ref we’ve ever seen”.

Het toernooi is zo’n beetje het laatste wapenfeit van de club want in 1998 is de koek op. De verre reizen en gebrek aan nieuwe spelers doet de club besluiten de handdoek in de ring te gooien. Dickie Wullems kan het niveau van Oemoemenoe aan en een aantal spelers gaat nog (terug) naar Eeklo, maar de meesten stoppen. Om de boel bij elkaar te houden richt André Bayle de Petanque afdeling op die tot op de dag van vandaag als clubhuis ‘Oval Ball’ heeft. RC Eeklo verandert haar naam later in RC Meetjesland om de omgeving meer in de club te interesseren, maar moet oktober 2023 haar seniorenteam uit de competitie terugtrekken vanwege een constant gebrek aan spelers. Een aantal spelers verhuist naar RC Beernem, de coach gaat als speler terug naar Brugge en de gebroeders Luca en Nino Wullems voegen zich bij hun broer Dickie in Middelburg waarmee de cirkel toch weer enigszins rond is. De Blue Diamonds nemen een bijzondere plek in de Nederlandse en Vlaamse rugbygeschiedenis in, maar het is sinds 1998 wel ‘erg stil is aan de overkant’.

Doedelzak

mijn elfde begon ik wel met trainen, maar ik brak als snel mijn sleutelbeen. Toen ik vijftien was, ben ik weer begonnen en kon meteen bij de senioren aan de bak, er werd toen nog niet zo strikt gekeken. Thuis waren we onverslaanbaar, de tegenstander kon niet uit de voeten met de Zeeuwse klei.” Thierry Bayle ging later studeren in Breda en werd lid van REL in Etten-Leur waarmee hij in de Ereklasse speelde en later twee keer voorzitter werd.

In 1992 kwam er een nieuw clubhuis, wederom een verbouwde boerderij, dat volgens veel tegenstanders tot de mooiste van Nederland behoorde. De tegenstander bleven ook maar wat graag hangen. Hans van Welbergen kennen de meeste ruggers tegenwoordig als Mr. Movember, maar de oud-voorzitter van RC Tilburg speelde als jonkie ook tegen de Blue Diamonds. “Ik was toen nog maar een broekie. Ik weet nog wel dat de snelste weg via Antwerpen was vanuit Tilburg gezien, hetgeen op de heenweg inderdaad zo was. Maar op de terugweg zijn er weleens een aantal mensen pas uren later in Tilburg gearriveerd. Dit was volgens mij in de tijd dat de chauffeurs net zo hard meedronken. Voor het verschijnsel ‘BOB’ dus.”

*RC Blue Diamonds aanvang seizoen 1985-1986
Staan vlnr: André Bayle, Clement van Damme, Levien de Groote, Wim Matijssen, Jaap van de Welle, Hans Klandermans, Diederik de Rooij, Ramond Ulveling, Roger Vermeire, Johan van de Peijl, Nanne Pel, Gerard Fokkens. Knielend vlnr: Hans Wullems, Frank Zilverentant, Hans Zilverentant, ?, Gerrit Verniers, Niels Huysman Luc de Booy, Peter de Booy. Liggend links Thierry Bayle en rechts Walantien de Groote (zoon van Levien)*

Toch laten de resultaten te wensen over en moet het Tweede al snel worden teruggetrokken. In 1995 lijkt het voorbij. Een 9^e plaats van de 12 teams en Tovaal wordt notabene kampioen, dat moet haast wel een teken aan de wand zijn. Omdat er al goede contacten waren met Vlaamse clubs in de buurt en er een aantal spelers over waren gekomen vanuit Eeklo wordt besloten in te schrijven in de Vlaamse competitie. Hans Wullems, kwam ooit via de bedrijfsbewaking van Dow bij de club en weet nog dat die spelers van Eeklo dan bij Antwerpen langs de weg stonden te wachten, dat was nog vóór mobiele telefoons en internet.

RUGBY IN BELGIË

In België doen ze graag moeilijk en dus is het rugby ook ingedeeld in gewesten. Er is een Vlaamse competitie en een Waalse competitie, daarboven staat de Belgische Ereklasse. De overstap van de Nederlandse naar de Vlaamse competitie

GEEN BISSCHOPPELIJKE BEKER

In april 1980 organiseerde de drie jaar eerder opgerichte EGRC Fortuna '77 een groot internationaal toernooi. Daar hoorde natuurlijk een prestigieuze beker bij en daarvoor richtte 'manager' Jan Hamers een verzoek aan Monseigneur Gijsen, de bisschop van Roermond. Enkele dagen later lag er een brief op de mat van Mgr. Boymans, de provinciale sportgeestelijke. 'Het zou Mgr. Gijsen behagen een bisschoppelijke beker ter beschikking te stellen mits.... de Geleense club 'r.k.' (Rooms Katholiek) voor haar naam zou zetten.

Het bestuur van de club die in 1987 ophield te bestaan, stuurde een brief terug waarin men liet weten geen prijs meer te stellen op de beker. "Waarom zouden wij r.k. voor onze naam zetten? Rugby is universeel. Er bestaat geen katholiek of protestants rugby", aldus bestuurslid Har Baetsen.

GEHOORD OP HET VELD

- *Au au au, mijn vinger*

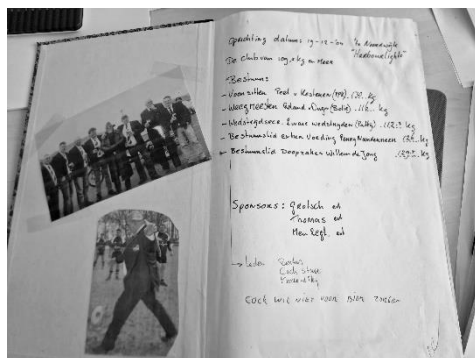
- *Dat ziet eruit alsof het gebroken is*

- *Joh, wat weet jij daar nou van? Jij bent radioloog, je kijkt de hele dag naar foto's*

DE CLUB VAN 109,5

Nieuwjaarswedstrijden heb je in alle maten en vormen. Oud tegen Jong al die niet van internationals, jeugd tegen ouders, maar ook tussen willekeurige teams. Vaak wordt die wedstrijd ook nog om een (denkbeeldige) trofee gespeeld. Bij RC The Bassets in Sassenheim wordt sinds jaar en dag gespeeld om de Peter van Kesterenbokaal, vernoemd naar de eerste Voorzitter. Elk jaar tijdens de traditionele mosselavond worden de namen van alle seniorenspelers in de hoge hoed gedaan en daar worden Team A en B uit getrokken. Deze traditie werd ooit door trainer Jan Schaap bedacht om zo te zorgen dat er volop werd getraind voor de serieuze wedstrijd in de rugbyloze weken in de winter. Er was altijd veel te doen om de 'wedstrijd van het jaar' en de teams gingen er vol op, voor en tijdens de wedstrijd. Zo werd er ooit een speler ontvoerd, bleken de schoenen van een team verdwenen of na de wedstrijd alle handdoeken van een team onvindbaar.

Maar in het begin van dit millennium kwam de klad er een beetje in op de club. Volgens een van de oprichters en later voorzitter van de NRB, Willem de Jong, ontstond er steeds meer een overlegcultuur: "Er werd meer en meer vergaderd, er was zelfs een 'sleutelcommissie', en het echte rugby leek wel naar de achtergrond verdronken." Na een wedstrijd tegen een Engels team met Pasen zaten een aantal zwaargewichten bij elkaar en besloten ter plekke dat zij het voortouw zouden nemen met het hernieuwen van de oude rugbytradities, namelijk: lol hebben, liedjes zingen, veel bier drinken en heel veel eten. Dat maakt tenslotte goede rugbyers van mannen. Er werd een bestuur gevormd en op 19 december 2004 in werd de Club van 109,5 opgericht in Café Harbourslights in Noordwijk. Tijdens de oprichting

Oprichtingsacte van de Club van 109,5

Het eerste bestuur werd gevormd door: Peter van Kesteren (voorzitter), Roland van Duijn (Weegmeester), Patrick van Dorp (Wedstrijdsecretaris 'Zware wedstrijden'), Perry Noordermeer (Bestuurslid extra voeding) en Willem de Jong (Bestuurslid doopzaken).

Aanvankelijk onderscheidde de club zich door eigen voerbakken (hondenbakken natuurlijk) waaruit gegeten werd en zorgden ze vooral voor de 3^e helft en sfeer op de club maar al snel namen zij de eregast bij de Nieuwjaarswedstrijd onder hun hoede. De eerste jaren was dat nog hun eigen voorzitter 'Papa Kes' die thuis werd opgehaald om vervolgens in diverse etablissementen van voldoende drank en voedsel te worden voorzien om daarna de aftrap van de wedstrijd te kunnen doen. Volgens een vast

Met hem aan de fluit én De Groote binnen de lijnen werd er verder gespeeld maar Tovaal bleek met 26-0 toch veel te sterk. In 1993 werd Levien de Groote aangewezen als scheidsrechter van de derby en dat beviel Tovaal niets. Na interventie van de NRB werd Middelburger Richard Ooms aangesteld. Het mocht de Goesenaren niet baten, Blue Diamonds waren voor een keer met 30-3 te sterk en vierden het volgens Tovaal aanvoerder Hans Markusse alsof ze de Europa Cup hadden gewonnen. De Groote, is trouwens ook bekend als de 'Burgemeester van Schapenbout'. Het gehucht in Zeeuw-Vlaanderen waar het televisieprogramma Man bijt Hond ooit naartoe reisde vanaf Hongerige Wolf in Groningen telt 36 huizen en De Groote leidde trots de cameraploeg rond. Hij stond bekend als een echte driftkikker en het verhaal gaat dat hij ooit als voetbalscheidsrechter bij een wedstrijd in bij een wedstrijd in Yerseke mot kreeg met de hulpcoach van Kapelle. De ruzie werd na afloop van de wedstrijd voortgezet en de coach werd door Levien nagezeten op het veld. Onder aanmoediging van het thuispubliek met de populaire uitdrukking 'Sloan Pa'. Maar nadat Levien hem te pakken had, heeft hij hem niet geslagen maar wel goed door elkaar gerammeld.

Maar er was ook gewoon vriendschap met Tovaal. Toen de Blue Diamonds een keer op een toernooi in Frankrijk zouden spelen waren er niet genoeg

spelers. Een aantal spelers uit Goes gingen mee naar Valenciennes. Ze werden bij Perkpolder (aankomst van de veerboot uit Kruiningen) opgehaald en mochten voor één gulden met de bus mee.

Rugby zit eind jaren '80 nog steeds in de lift en de clubs schieten in het hele land als paddenstoelen uit de grond. Bij de Blue Diamonds gaat ex-international Anja Bakker, vrouw van BD-speler Jan Links zelfs een damesteam trainen, maar dat komt toch niet van de grond. Ondanks de animositeit op het veld is er in het Zeeuwse goed overleg tussen de drie verenigingen en er wordt een plan ontworpen om de rugbykaart uit te rollen in de provincie. Oemoemenoe zal Vlissingen gaan ontginnen, Tovaal gaat de Zeelandbrug over naar Zierikzee en de Blue Diamonds krijgen de opdracht om Hulst gek te krijgen voor het spel met de ovals bal. Vanuit Roosendaal zou RCC in Bergen op Zoom gaan snuffelen of ook daar mogelijkheden tot het oprichten van een club zijn, dit allemaal om rugby in Zuidwest Nederland uit te bouwen. Maar alle goede intenties hebben, zoals we nu weten, niet geleid tot meer clubs in Zeeland. Sterker nog, na de succesvolle periode begin jaren '90 komt de klad erin in Terneuzen. Er is weinig nieuwe aanwas en de buitenlanders vertrekken bij Dow en dus ook bij de Blue Diamonds. Omdat er geen jeugdrunder is bij de club komen alleen echte rauwdouwers op jonge leeftijd de gelederen versterken. Een van hen is Thierry Bayle, de zoon van trainer André. "Ik liep als negenjarig jochie al als grensrechter langs het veld. Op

Toen hij wat stond te mopperen over het koude water zei een speler, veel lager in rang “Jij bent toch Generaal, doe er dan wat aan”. Het gaf voor mij aan dat bij rugby iedereen gelijk was, geen rangen of standen.” De eerste twee seizoenen eindigen de Blue Diamonds stevast op de laatste plaats, maar daarna verandert er langzaam iets in Terneuzen.

Eerste vriendschappelijke wedstrijd tegen Oemoemenoe

Hans Markusse, jarenlang voorzitter van RC Tovaal; “Volgens mij was de eerste vraag aan iemand die solliciteerde bij Dow of ze konden rugbyen en als het antwoord dan ja was waren ze meteen aangenomen.” Zo kwamen de Ieren Michael O’Rahilly en Andrew Jolly via hun werk bij een aannemer ook bij de club, de laatste werd ook trainer. Zij schroefden het niveau danig op en de weg omhoog was gevonden. In 1988 eindigen ze als zesde en het seizoen erop volgde promotie naar de 4^e Klasse. De club ging als een speer en in het seizoen 1989-90 eindigen ze als derde op drie punten van kampioen CRFS. Dat jaar spelen ze onder andere tegen Helmond, Born en Bulldozers, namen uit een ver vervlogen verleden. Er volgde wederom promotie, nu naar de 3^e Klasse D. Ondertussen waren een aantal spelers van het Vlaamse RC Eeklo overgekomen en zo kon zelfs een tweede team worden ingeschreven in de Vijfde Klasse D. Een van de hoogtepunten uit die dagen was ongetwijfeld het ‘Studententoernooi’ dat de club in mei 1990 organiseerde. Teams van Thor, DSR-C, Elephants, GSRC maar ook uit Leuven en Antwerpen speelden mee en damesteams uit Utrecht, Delft, Eindhoven en Leuven gaven acte de présence.

DE ZEEUWSE DERBY

Tovaal en de Blue Diamonds speelden zes jaar samen in de 3e Klasse Zuid. Aan de onderlinge wedstrijden werd altijd behoorlijk wat aandacht besteed in de Zeeuwse pers. Er stonden geregeld grote stukken in de Provinciale Zeeuwse Courant (PZC) en De Stem. Die laatste werd meer gelezen op Zeeuws-Vlaanderen. In de aanloop naar de wedstrijd van 8 december 1991 publiceerde de PZC van 16 oktober een uitgebreide voorbeschouwing met Leven de Groote. Dat zorgde voor een nogal opgefokte sfeer in en rond het veld. Er waren toen wel rond de 300 toeschouwers, over het algemeen Blue Diamonds-supporters. Na twintig minuten werd de wedstrijd gestaakt. Scheidsrechter Arno Witkamp, speler Tovaal, stuurde Leven de Groote weg vanwege hardhandig wraak nemen. De Blue Diamonds weigerden daarop verder te spelen en eisten een andere scheidsrechter. Die kwam er in de persoon van Jean-Louis Legrand, het jaar ervoor nog coach bij Blue Diamonds en nu coach bij Tovaal.

stramien werd ontbeten in The Harbourlights, daarna ging het naar Juffermans (Wegrestaurant De Engel in Lisse) en daarna naar Snackbar Thomas in Sassenheim. Peter werd met verschillende vervoermiddelen opgehaald, onder andere met de trike van Marius Koning opgehaald. Een keer ging de tocht echter naar Hilversum waar ze aanschoven bij een BBQ om 12 uur ’s middags. Op de vraag van Papa Kes waarom ze zo’n pleuris-end uit de richting waren voor een BBQ kreeg hij al snel antwoord. Wat bleek, zijn vervoermiddel voor die dag stond even verderop, een helikopter waarmee hij naar Sassenheim werd gevlogen en keurig op de middenstip werd afgezet voor de kick-off.

“Papa Kes verricht de aftrap”

Na een aantal jaren vond Peter dat het niet meer om hem moest gaan. “Ik vond dat het tijd werd om de waardevolle vrijwilligers in het zonnetje te zetten.” Zo werd Appie Sahil in een kamelenpak gehesen: “Dat was in 2018 zegt Roland van Duijn, ik denk niet dat dat nu nog mag.”

De huidige voorzitter Rick Immerzeel werd gezeten in een sloep op een aanhanger met een hengel in zijn hand op het veld gereden. Voor Willem de Jongs vader Dirk, die jarenlang het veldonderhoud op zich nam hadden ze iets bijzonders bedacht. Dirk had een gloeiende hekel aan het koningshuis en dus werd hij verkleet als Prins Bernhard in een Maserati naar Huis ter Duin in Noordwijk gebracht. Bij binnenkomst stuitten ze op Harry Mens, die enthousiast zijn hand uitstak. Dirk antwoorde echter ‘Ik geef niet zomaar iedereen een hand.’ Getooid met een staatsieportret van Juliana en Bernhard, dat hij de hele dag bij zich moest dragen ging het daarna naar de Koningin Wilhelmina Boulevard. Daar onthulde Dirk tot ontzetting van een aantal toeristen het beeld van de toenmalige koningin naar wie de boulevard genoemd is.

Er kwamen natuurlijk ook nieuwe leden bij, zoals Marco (Paasei) van der Mey, Cockie van der Star en Peer

Willem en ‘Prins Bernhard’

Stroombergen. Maar zoals de club destijds was begonnen, ‘Anderen moesten een beetje tegen ons opkijken, daar wilden ze bij horen’ en dat was niet voor iedereen weggelegd. Een voormalig voorzitter die overal deel van uit wil maken ging zelfs zover dat hij gewichten in zijn zakken deed om aan de 109,5 kilo te komen en zo bij de club te mogen

horen. De eerste keer was hij nog steeds te licht, maar na een nieuw bezoek aan de fitnessruimte en waarschijnlijk omdat de andere leden het zielig vonden werd Bertus uiteindelijk toch toegelaten. Toen Berts broer Martin Groeneveld als vrijwilliger van het jaar in Hazeskostuum, compleet met sik en baardje naar Amsterdam werd meegenomen deden ze eerst traditioneel Juffermans aan. Bij binnenkomst veerde barman Paul op toen hij Martin zag. "Volgens mij heb jij nog een rekening openstaan van 12 jaar geleden." Dat klopt zei de 'Lexa Lover' en tikte meteen €121,55 af tot grote verbazing van het organiserend comité.

Alle avonturen en weegsessies worden door weegmeester Roland bijgehouden in een 'weegboek' dat met foto's en tekeningen het archief vormt voor de Club van 109,5. Mocht je bij The Bassets zijn dan zijn de leden niet alleen aan hun omvang te herkennen, maar ook aan hun geborduurde stropdassen. Een bestuurslid heeft in geel de fameuze '109,5' op zijn das, gewone leden in het rood. Als blijvend eerbetoon aan de onverzettelijke zwaargewichten van The Bassets doneerde de Club van 109,5 een enorm brok graniet als statafel aan hun cluppie. De sta- of hangtafel staat op het terras pal voor het Clubhuis. Je mag natuurlijk alleen aan deze tafel staan als je een biertje in je hand hebt.

Doedelzak

BETER EEN VERRE VRIEND, DAN EEN GOEDE BUUR

Het is donderdagavond acht uur. Zojuist is onze zoon Matthijs de Bruin, oud-rugbyer van RC Eemland, in Westkapelle aangekomen om een zomer als strandwacht te werken. Daar ontdekt hij tot zijn schrik dat in het huisje geen enkel beddengoed is geregeld, en het snel kouder wordt. Helaas is er geen vervoer meer langs de Zeeuwse kust en kan hij niets meer regelen. Campings blijken gesloten, winkels zijn dicht. Hij belt op en ik sta op het punt om vanuit Soest de 225 kilometer te gaan rijden. Dan besef ik dat Middelburg rugbyclub Oemoemenoe heeft. Ik ben er nog nooit geweest en ken er niemand. Het is jaren geleden dat de club op de Bokkeduinen was.

Dan bedenk ik: rugby is rugby, waar ook ter wereld willen rugbyers elkaar helpen. Ik pak de website, vind de naam en 06-nummer van wedstrijdsecretaris Dick van Liere en bel. Wat volgt zal ik niet licht vergeten. "Dick van Liere". "Hoi, je spreekt met Ed de Bruin van Rugbyclub Eemland". Ik vertel het verhaal en vraag of hij kan helpen, wellicht met een slaapzak. Dicks antwoord zorgt voor een brok in mijn keel en een traan in mijn ogen: "Ik rijd wel even naar Westkapelle, het is maar een half uurtje rijden, stuur je mij het adres?" Op mijn vraag wat ik voor hem kan betekenen antwoordt Dick droog: "Het zou al fijn zijn als ik de slaapzak terugzie. Bovendien, als mij dat zou overkomen zou ik hopen dat iemand anders dit voor mij zou doen." Nou, Dick, de slaapzak ga je terugzien, maar daar zal het niet bij blijven en je bent altijd welkom in Soest. We kunnen van alles willen in Rugby Nederland, en dat moeten we ook, maar dit is waar het om draait: de kernwaarden van Rugby, samengevat in het verhaal van een slaapzak.

EdB

HET IS STIL AAN DE OVERKANT

De roerige geschiedenis van RC Blue Diamonds

Er was een tijd waarin de Zeeuwse derby niet tussen Middelburg en Goes ging. De oudste club van Zeeland, EZRC Oemoemenoe (1971), speelde al snel op een hoger niveau dus nadat het Goese Tovaal (in 1978 opgericht door oud-spelers van Oemie) startte was er geen echte onderlinge strijd in de provincie van Michiel de Ruyter. Daar kwam verandering in toen een aantal werknemers van het in Terneuzen gevestigde chemieconcern Dow Chemicals bedachten dat er naast een voetbalploeg ook een rugbyteam moest komen. Een nieuwe Zeeuws-Vlaamse club werd geboren uit de personeelsvereniging van Dow met de naam Rugby Club Dow ook wel EZVRC Blue Diamonds genoemd. Een nieuwe derby stond op het punt van beginnen tussen Zeeland en 'de overkant'.

Onder de oprichters van RC Blue Diamonds in 1983 waren o.a. oud-spelers van DSR-C wijlen Ton Slijk, Dolf Fukken (ex-international) en de Vlaming Roger Vermeire. De naam Blue Diamonds kwam van het logo van Dow, een blauwe diamant. De strijdkreet 'Harambee' onder het logo komt uit het Swahili en betekent 'Altijd Doorgaan'. Enthousiast begonnen ze spelers te werven onder het personeel van Dow, maar ook op het contractorpark. Onder de contractors die voor Dow werkten waren twee mensen die de club naar een hoger niveau tilden. Een van hen was de Fransman André Bayle. Hij kwam uit een plaatsje onder Lyon en speelde jaren in de Belgische Ereklasse bij Gent. Hij werkte voor een aannemer die bij Dow klussen uitvoerde en werd door de oprichters van de Blue Diamonds gevraagd als speler/trainer. De tweede was Levien de Groote. "Ik woog 120 kilo en dus ze vroegen ze me of ik mee wilde doen. Ik was al 38 en KNVB-scheidsrechter. Ik wist van rugby alleen dat de bal een andere vorm had, maar ik was al snel verliefd op het spelletje." Na een aantal maanden trainen werd een oefenwedstrijd georganiseerd tegen Oemoemenoe waar Jean-Louis Legrand als trainer de scepter zwaaide. "Wat de uitslag is weet ik niet meer, maar we verloren wel dik" weet Levien nog. "Maar wat me vooral bij is gebleven was de Derde Helft. Ik was wel wat gewend met een biertje na de voetbal, maar de gezelligheid, het zingen en de kameraadschap gedrenkt in bier vond ik geweldig."

Roger Vermeire speelde als hooker en was de rechterhand van de directeur van de Dow fabriek in Terneuzen. Hij had een behoorlijke vinger in de pap en regelde al snel een veld en een clubhuis. Dat was een oude boerderij die op een stuk land stond dat Dow had gekocht om in de toekomst uit te breiden. De leden knapten de boerderij helemaal op en maakten er een oergezellig clubhuis van. In hun tweede jaar gingen de Blue Diamonds competitie spelen en werden ingedeeld in Zuid West 2 met onder andere Roosendaal 4 en REL 3. Een andere tegenstander waren de Cadetten van de KMA spelend onder de naam CRFS. Levien weet nog dat hij naast de scheidsrechter onder de douche stond na de wedstrijd. "Die man was generaal of zoiets bij de KMA."

DE DONATEURSBORREL

Ah heerlijk, het was weer tijd voor een donateursborrel in Den Haag. Alle ingrediënten waren aanwezig voor een geslaagde borrel: een leeg zaaltje bij O'Casey's, een iets te aangeschoten NSRB-bestuur, Wouter Prins en geen donateur. Hieronder een korte samenvatting:

Pint 1

Ik probeerde met wat donateurs te praten maar heb alleen met Rick van de Elephants gepraat.

Pint 2

Rick van de Elephants werd belachelijk gemaakt door twee leden van RUS.

Pint 3

Rick ging weer weg.

Pint 4

LSRG kwam binnen.

Pint 5

Volgens de 2 aanwezige donateurs was vroeger alles beter bij LSRG.

Pint 6

LSRG ging weg.

Pint 7

Wouter klaagde dat de opkomst te laag was. Ik verzekerde hem dat we volgend jaar alles anders gaan doen.

Pint 8

Ik schrok dat ik al op 8 pinten zat, want ik moest de volgende dag spelen tegen de Dukes.

Pint 9

Toch nog een klein pintje gedronken, omdat een van de Heren mij verzekerde dat studenten beter spelen als ze een beetje brak zijn.

Zondagochtend

Verloren van de Dukes.

Ik heb genoten, tot de volgende keer.

Damiaan Bijl

A.S.R.V. ASCRUM,

Penningmeester NSRB

WORD DONATEUR !!

Draag jij studentenrugby een warm hart toe? Laat dat dan merken en geef een jaarlijkse bijdrage als donateur van de Nederlandse Studenten Rugby Bond, NSRB. Voor meer info: penningmeester@studenten-rugby.nl

**NEDERLANDSE STUDENTEN
RUGBY BOND**

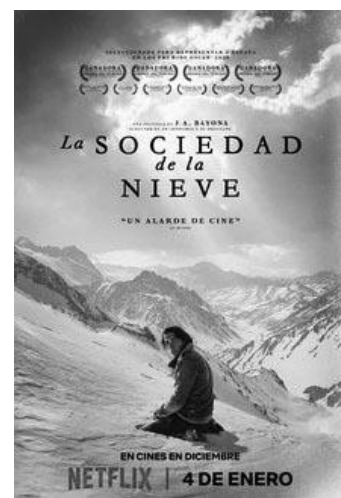
LA SOCIEDAD DE LA NIEVE

Ook wel: Society of the Snow, verloren in de Andes. La Sociedad de la

Nieve is een sterke vertolking van het gelijknamige boek geschreven door Pablo Vierci. Op 13 oktober 1972 vertrekt Uruguayan Air vluchtnummer 571, met als doel het Eerste Team van de Old Christians rugbyteam naar een wedstrijd te brengen in Santiago, de hoofdstad van Chili. Echter kwam het team nooit aan voor de wedstrijd, hun vliegtuig stortte neer op een gletsjer in het hart van de Andes. Van de 45 passagiers, overleefden 29 de crash - maar daar was nog niks mee gezegd. Nu moesten ze zien te overleven in een van de meest harde en meedogenloze omgevingen ter wereld.

De verteller van het verhaal in de film is de 24-jarige Numa Turcotte die hoewel hij geen directe connectie heeft met het rugbyteam, door zijn vrienden Alfredo en Gaston toch overgehaald is om mee te gaan op de reis. De film begint direct met een rugbywedstrijd en legt een duidelijke focus op teamwork neer en op het gedrag van de spelers in situaties onder druk. De een is beter in teamwork en zijn hoofd rustig houden, dan dat de ander het is. Na het ongeluk is het vinden van water geen probleem. Er is overal om hun heen sneeuw, maar echter begint de honger toch zijn intrede te maken. De lichamen van de passagiers die zijn overleden zijn door de lage temperaturen perfect bewaard gebleven en er moeten zware eigenlijk onmogelijke keuzes gemaakt worden. Er is eigenlijk maar één mogelijke kans op overleven. Om met een lege maag dood te vriezen in de Andes is natuurlijk ook geen optie, onder leiding van captain Roberto Canessa wordt dan toch besloten om uit nood over te gaan op het laatste redmiddel waar je als persoon voor zou moeten kiezen, namelijk kannibalisme.

Maar, in plaats van recht tegenover elkaar te gaan staan, stoppen ze de koppen bij elkaar en vertrouwen ze op de samenwerkingskracht die ze hebben geleerd door samen te rugbyen om ervoor te zorgen dat ze in de slopende omstandigheden kunnen overleven, en de bergen te ontsnappen. De film geeft het beeld, dat de normen van waarden van rugby verder gaan dan alleen het veld zelf, en hoe belangrijk teamwork is. Het is niet een film die je even kijkt op een rustige maandagavond, de film verdient om de tijd voor genomen te worden. De regisseur laat met passie zien, dat dit een belangrijk verhaal is om verteld te hebben. De film werd genomineerd voor een Oscar voor de beste niet-Engelstalige film en won al tientallen prijzen. Hij is te bekijken op Netflix.

Kap'tein Aardbei

HET WEB VAN BEDROG VAN DE RUGBYHOLIC

Als rugbyholic komt er een fase in het leven dat je niet meer met de gewone smoesjes wekomt als je aan je verslaving wil toegeven. De schaamte dreigt de overhand te krijgen als familie en vrienden door beginnen te krijgen waarom je niet meer op verjaardagen komt. Je kinderen vragen zich af waarom je steeds vaker wegsliuip op een zaterdag- of zondagochtend en je vrouw gaat steeds vaker alleen naar bed.

Dan wordt het tijd om professionele hulp in te schakelen. Bier, Bloed & Modder heeft een team van experts bij elkaar geroepen en na een week van ampel overleg, onder het genot van liters bier, de nodige bruine fruitschalen naast copieuze maaltijden kwamen zij met de volgende lijst op de proppen die jou kunnen helpen.

Ik ga me opgeven voor een cursus thermonucleaire dynamica.

Ik ga weg voor een dag of drie. Het enige dat ik je erover kan vertellen is dat het zwaar geheim is en de recherche erbij betrokken is.

Ik heb een bijbaantje als pianist in een smoezelige stripclub.

Ik moet weer naar een cursus over tropische ziektes op zaterdag.

Ik ga naar de kroeg om de nieuwe barvrouw te versieren.

Het spijt me dat ik te laat ben, maar ik werd ontvoerd naar een andere dimensie door een buitenaards wezen.

Ik denk dat je je vergist. Ik heb de laatste drie dagen in een cel op het politiebureau gezeten.

Ik heb geen idee waar is ben geweest, het is dat verdomde geheugenverlies.

Ik moet er vandoor. Ik heb een bijbaantje als een uitsmijter in een bordeel.

Ik kan hier niet blijven, de maffia zit achter me aan.

Het Tweede speelt thuis vandaag.

Ik ga naar Twickenham met de jongens.

Er is weer overleg met het klussenteam.

Ik heb beloofd om een paar gasten van het Derde te rijden.

Ik ga naar de club, ik moet lootjes verkopen.

De lichtmasten deden het niet dus de aftrap was om half 10.

Jonge jonge! Als het Oude Meestersoverleg een avondje uitgaat, dan gaan ze ook echt een avondje uit.

Sinds ze Guinness van de tap op de club hebben gaat er weleens wat mis.

Ik ga naar de training kijken.

Er komt net een plek vrij in de bus naar Frankrijk – Ierland in Parijs.

*“Na een rugbywedstrijd zijn er geen winnaars
of verliezers, alleen dronkelappen.”*